

7

LETNIK XXXII.
1985-1986

LETNIK XXXII. - 1985 - 86
MAREC 1986
ŠTEVILKA 7

VSEBINA

Smiljan Samec: Sneg se topi	177	Tone Batagelj: Jutro v mestu	200
Danilo Gorinšek: Velika noč	177	Novosti na knjižni polici: Marij Čuk: Pravljice o tujih ljudstvih	201
Vlado Firm: Gozdni prijatelji (6)	178	Šolarji pišejo	202
Neža Maurer: Hočemo	183	Vojan T. Arhar: Špela	203
Franci Lakovič: Aprilska	183	Vojan T. Arhar: Drevo	204
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: V marketu	184	Urednikova beležnica	206
Labirint	185	Za bistre glave	207
Pirhi, Kovček, Rebus	186	Vera Poljšak: Velikonočno darilo 3. stran platnic	
Čuden napis	187	Ilustracije za sedmo številko Galeba so na- redili: Barbara Boneta (str. 192, 197); Ma- rjanca Jemec-Božič (str. 179, 180, 181, 182); Božo Kos (str. 177, 183, 191); Erika Košuta (str. 204); Jasna Merku (str. 183); Klavdij Palčič (str. 117); Jelka Reichman (str. 190); Bine Rogelj (str. 187); Magda Tavčar (str. 184, 185, 186, 187, 3. st. pl.); Andrej Vodo- pivec (str. 200, 203).	
Vojan T. Arhar: Kipar	187	PRIOLOGA: Tržaška avtocesta - besedilo: Ev- gen Dobrila, risba: Erika Košuta, slike: Lojze Abram.	
Janez Bitenc: Nenavadne škarijce	188	NASLOVNA STRAN: Martina Favetta, 3. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN.	
Danilo Gorinšek: Šaljivka	191		
Franjo Frančič: Pravljica o ljubezni med tulipanom in vrtnico	192		
Zanimivosti: Lojze Abram: Halleyeva repatica	193		
Šaljiva vprašanja	195		
Šport: Lojze Abram: Najmlajši smučar- ji vedno boljši	196		
Najboljši športnik	197		
Danilo Gorinšek: Pomladna	197		
Moj računalnik: Devan Cesar: Raču- nalniške matrike	198		
Berta Golob: Maksi	199		

Smiljan Samec

Ilustr.: Božo Kos

Sneg se topi

SNEG SE TOPI SPOD GRMIČEVJA,
BLIŽA POMLADNI SE DAN.
MAČICE Z VRHA BRSTIČEVJA
SILIJO ŽE NA PLAN.

VRBA V POMLADNEM VETRČKU
VEJE UPOGIBA DO TAL,
POTOK PA NOSI PETRČKU
S KRASA ZA VALOM VAL.

PETER Z ROKAMI DROBNIMI
V KANGLICO VODO LOVI,
VTEM KO Z VETROVI ZLOBNIMI
TENKO VEJEVJE JEČI.

ZIMA OD NAS ODPRAVLJA SE,
DALEČ NA SEVER GRE SPAT.
PETER OD NJE POSLAVLJA SE,
PRIČAKUJOČ POMLAD.

Danilo Gorinšek
Ilustr.: Klavdij Palčič

Velika noč

Bo skoro grm zelen, cvetoč,
dviguje veje kot v molitvi,
zamaknjen gor v nebesa zroč:
Velika noč...

Pa sonce: kakor bi vso moč
in ves svoj žar hotelo dati,
da glas bi šel do zadnjih koč;
Velika noč...

Iz juga piš: frfotajoč
za jato jata spet k nam plava
veselje nam oznanjujoč:
Velika noč...

Kdor slep in gluhi bi tavajoč
pritipal k nam se v to krasoto,
občutil v srcu žar bi vroč:
Velika noč...

Gozdni prijatelji (6)

V najbolj mračnem koncu gozda je bila votlina gozdnega stražnika, volka Sivca. Jutranjega sonca skoroda nikoli ni videl v tem mračnem brlogu. Le netopirji so mu delali družbo in kdaj pa kdaj je starega samotarja poklicala sova. Nista pa bila velika prijatelja. Sova je bila preučena zanj.

Medvedek se je ustavil pred votlino in ga pričel klicati, glasno, vedno glasneje. Ker pa je bilo vse tiho, se je medvedek malce zrinil v votlino. Povsod je bila grozljiva tema. Medvedka je kar spreletelo. Slišal je, kako je volk Sivec z velikimi zobmi lomil zajčje kosti. Volk se je vendarle spravil na noge in se hripavo oglašil:

»Kaj se le tako dereš, medvedek, saj že prihajam. Slab dan sem imel, pa te bom vseeno poslušal. Kaj mi boš že zopet natrobezljaj, ti gozdni starešina!«

Ko je volk le prilezel na svetlo, se je medvedek kar zgrozil. Videti je bil tako betežen, suh in brazgotinast. Prav nič več ni bil podoben volku. Medvedek mu je brž povedal, kaj ga je pripeljalo k njemu.

»Ja, volk, kar za tri dni lisičko v luknjo in to le ob vodi in nič mesa!«

Volk je prikimal in se zarežal, da je vse razumel in bo napravil tako, kot mu je ukazal medvedek Lenušček. Za hip pa si je volk belil glavo in vprašal medvedka:

»Lahko je tebi, toda kako naj jaz sam ulovim zvito lisičko Vitko. Še risa bo treba prositi za pomoč.

»Prav!« je dejal medvedek, »Kar takoj stopiva k njemu. Naročim mu, da ti mora pomagati.«

Odhitela sta. Volk je šepal za medvedkom in je bil nasploh kaj žalosten videti. Prvi pa je zavohal risa. Ustavila sta se.

Ko se je medvedek zagledal v drevo, na katerem je čepel ris, ki ga je bilo komaj ločiti od drevesnega lubja, je volk zarenčal. V odgovor je dobil jezno puhanje in čudno mijavkanje.

»Kaj le hočeta, pridaniča, le potepata se, ha?« je zabevskal ris.

Medvedek ga je ošvrknil z jeznim pogledom. Stopila sta bliže k drevesu in zrla v risa, ki je bil videti še kar dobre volje.

Medvedek se je pretegnil, dvignil šapo in dejal:

»Ti, pegasti puhač, skoči z drevesa. Pogovoril bi se s teboj!«

Ris pa je zapuhal:

»Nič ne bo. Kar na drevesu ostanem, varneje je. Tu sem jaz gospodar. Le povej, kaj te je pripeljalo k meni!«

Pa se je oglašil volk:

»Meni boš pomagal ujeti lisičko, v zapor mora. Le pazi, da ne pojdeš še ti!«

Švisst! je zašuštelo.

»Prav, potem pa kar brž pot pod noge!« je zagodel ris.

Odpravili so se. Prvi je majavo poskakoval volk, nad njim je po vejah skakal ris, a za obema se je majal debelušni medvedek. Kar težko je

dohajal risa, ki je neslišno preskakoval vejevje in drevje, le kdaj pa kdaj se je komaj slišno oglašil. Ris je bil premetena zver in z njim ni bilo dobro češenj zobati. Nobena stvar v gozdu ni ušla njegovim bistrim očem. Tako so kaj kmalu pritekli v bližino Vitkinega doma. Ustavili so se in Lenušček je ukazal:

»Jaz bom potrkal, ti, volk, pa stopi na stran, si me razumel?«

Volk je tako zatulil, da se je medvedek kar stresel.

»Kaj le tako tuliš, si gluhi? Saj te bo slišala, bedak! Ris, ti pa pazi, da nam ne popiha po skrivnem robu, ki ga prav gotovo ima. Dogovorili smo se, sedaj pa na delo!«

Medvedek je stopil k zaprtim vratom lisičjega brloga. S šapo je zabobnal po njih. Volk in ris sta se skrila za drevo. Odprla se je lina na vratih in lisička Vitka je zabevskala:

»Ja, nič, ne bo, preveč vas je, he, he! Ne boste me, ne, kar poberite se, postopači!« Zaloputnila je lino.

Medvedek je sprevidel, da z načrtom ne bo nič. Spodletel je in lisička jih je spregledala, prebrisanka.

Pa se je hudo razjezil. Pobobnal je po vratih in zarohnel:

»Odpri, prebrisanka, v imenu gozdnih postav! Le pazi, vlomili bomo vrata in te izvlekli na svetlo. Volk Sivec te za tri dni odpelje v ječo zavoljo tvoje podivjanosti in požrešnosti!«

Čez trenutek se je oglasila lisička:

»Seve, seve, slabe volje si, medvedek! So ti čebele dale vetra, hi, hi! V ječo pa že ne grem, v temi in ob vodi. Ne!«

Takale upornost pa je volka Sivca nadvse razjezila. Zatulil je:

»Odpri, grdoba, če ti ukazuje gozdni starešina, ki ga vsi ubogamo!«

Vitka pa je še kar naprej prav predrzno jezila in stresala zbadljivke na volkov račun. Volk, ves penast od jeze, pa je dejal:

»Starešina, kar vrata vlomi, da jo dobim v kremplje.«

Lenušček se je zaletel, da so vrata kar odletela. Kako je zaškripalo in zacvililo.

Ko je telebnil v votlino, ga je zadel v glavo lonec s smrekovo smolo.

Brr, kakšna groza. Saj še videl ni ničesar. Zaman je tipal za lisico, ki se je spretno umikala njegovim šapam, se mu tiho posmehovala in se skoroda zabavala. Medvedek pa je godel:

»Ta potepenka tatinska, kar oslepila me je, joj, joj! Nazadnje pa nam bo še pobegnila. Hej, Sivec, pazi na skrivni rov, slišiš?«

Pa je že nekaj švignilo naokoli.

»Ušla bo,« je zastokal medvedek, se spotaknil in telebnil na tla.

Prebrisana lisica je vrgla iz brloga zajčjo kožo. Za njo je poskočil Sivec in mislil, da jo že drži za košati rep.

»Uuuu, jo že držim!« je zatulil.

»Ujel sem jo, medvedek, uuu!«

Prebrisana Vitka pa je že bila mimo njega in v skoku v gozdu. Ni pa mogla pobegniti skritemu risu, ki ji je sledil.

Ko se je medvedek le skobacal iz votline in si očedil obraz, je od jeze kar zaškripal z zobmi.

»Izpusti zajčjo kožo, butec, lisica ti je tako in tako ušla, o, ti staro motovilo, prav za nobeno rabo nisi.«

Sivec pa je zavijal oči in strmел zdaj v kožo zdaj v medvedka. Joj, joj, kakšna sramota! Kaj je le hotel. Kar brž za lisičko in medvedkom Lenuščkom. Ves gozd se bo hihital njegovi smoli.

Lisička pa je tekla kot za stavo. Ali uide ali pa pojde v ječo. Zdaj

sem zdaj tja je poskakovala, pa ji vse beganje ni nič pomagalo. Ris ji je povsod sledil, za petami pa sta ji bila medvedek in volk. Le kako se bo ta lov končal? Kar zbegana je že bila. Pritekli so do ježevega domovanja ob potoku. Hop in že je ris nesrečno telebnil v potok, ko je hotel skočiti na lisico, taka smola.

Ni pa štrbunknil v vodo le ris, tudi lisička je bila deležna hladne kopeli, čeprav ni nikoli marala vode. Da pa bi bila smola še večja, so prestrašili tudi dremajočega ježka, ki se je zakotalil medvedku prav pred noge. Medvedek je brž odskočil, ježek pa se je odkotalil za svojima znančema, ne da bi si mogel pomagati in prav tako pljusnil v potok. Medvedkov poskok se je prav tako končal v žuborečih valovih in tako je bila vsa gozdna družčina lepo v mokri kopeli.

Medvedek je brundaje lezel iz vode, ris pa je slabe volje držal lisico za rep in ji pomagal na suho. Le volk Sivec je odnesel pete, ker je bil kot vedno počasen. Kar z malce zlobe

je opazoval moko družbico, posebej pa je popazil, da ne izgine lisička Vitka.

Ko se je medvedek dobro otresel vode, je brumno zagodel:

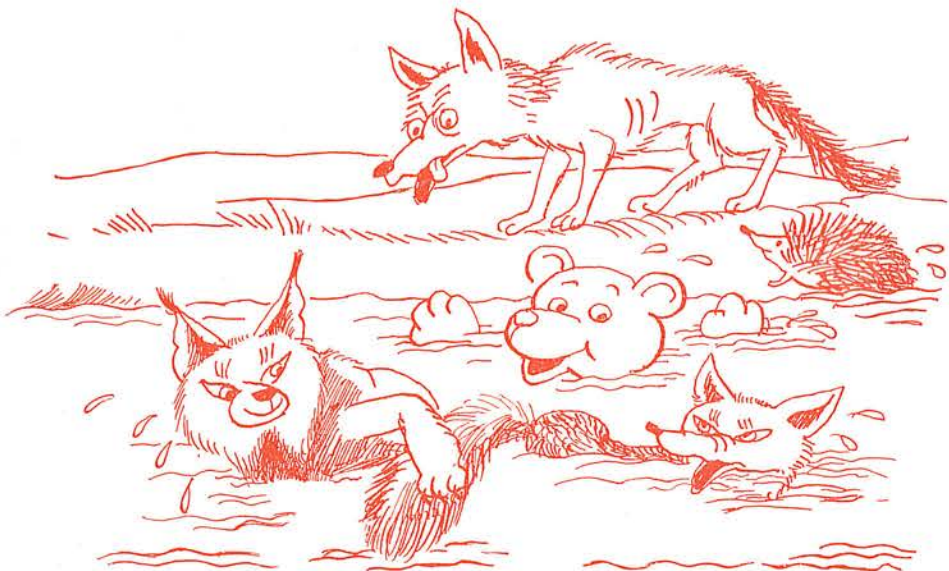
»Tako, prevejanka, ne uideš nam več! Za tisto smolo pa le dvakrat na dan vodo.«

Brž je zatulil še Sivec:

»In zavoljo ukane z menoj, le enkrat.«

Lisička v zadregi tokrat res ni vedela, kaj bi. Ris je boljčal vanjo in priganjal, da se odpravijo, saj je bilo že dovolj nezgod in še v vodo je padel, ki je ves njegov rod daleč nazaj nikoli ni maral. Obkolili so lisičko in skoro v gosjem redu odkorakali. Skupinici je načeloval stražnik Sivec. Hiteli so proti votlini, da bi volk Sivec, ki je bil tako ponosen, da je kar strumno korakal, lisičko čimprej zaprl.

Kot blisk se je po gozdu razširila novica o lisički in neprostočljivi kopeli in pritajenega smeha ni bilo ne

konca ne kraja in tudi pikrih ni manjkalo.

Lisičko so zaprli, volk pa se je ulegel pred skalno ječo in skušal zadremati. Lisičko Vitka je v prtajeni jezi stresala mrežo na oknu. Razmišljala je. Kar tri dni. Dolga bo in to brez hrane. Le kakšno bi iztuhtala! Nenehno si je belila glavo. Volk se ni ganil in tudi pregovoriti se ni dal. Takšno nalogo so mu zaupali. Nema lo je bil ponosen na to.

Na debelem deblu poleg votline je posedala veeverica. Krempeljce je brusila po skorji. To pa je volka motilo v njegovem lenuharjenju. Kar zarrenčal je nanjo in jo grdo pogledal. Ti pokora volčja, je mislila veeverica in splezala po deblu s tako ihto, da se je skorjin prah zaprašil volku v oči. Jezno je zatulil in poskušal vstati. Oči so ga skelele in le počasi se je skobacal na noge.

(Dalje)

**Vesele velikonočne
praznike**

**vsem šolarjem,
učiteljicam,**

staršem in sodelavcem želi GALEB

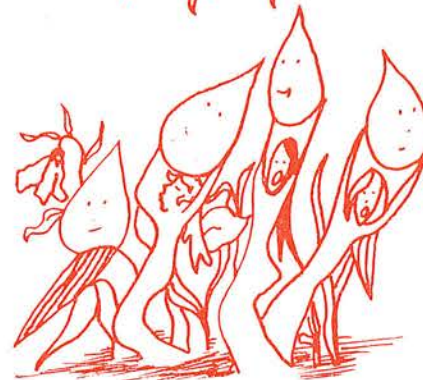

Neža Maurer

Ilustr.: Jasna Merku

Hočemo

POMLADNE TRAVICE —
ZELENE DEKLICE —
BI RADE VELIKE POSTALE,
BI RADE SONCU PLESALE!
DROBNA KOLENA
V ROSI UMIVAJO,
NA ŠIBKA RAMENA
BREMENA ROSNIH KAPLJIC DVIKAJO,
ŽARIJO IN RASTEJO
DAN IN NOČ.
SONČEV POGLED
JE VSAK DAN BOLJ VROČ.

Franci Lakovič

Ilustr.: Božo Kos

**MALI MIŠEK DOLGOREP
SI JE KUPIL LIMUZINO,
Z NJO SE PELJAL NA POTEPEP
PREJŠNJI TEDEN JE V TUJINO.**

**TAM SE Z MUCO JE SPOZNAL,
KI GA V HIPU JE VZLJUBILA...
OH, SAJ NE BI SE LAGAL,
A SMO PRVEGA — APRILA**

Aprilska

kotiček za najmlajše

Vera Poljšak
Ilustr.: Magda Tavčar

V MARKETU

IN STA ŠLA V MARKET. JE VZELA IN JE SEDEL VANJ.

TAKO SE JE PELJAL OD DO

PRI PA JE

SKOČIL NA TLA, KER SE JE BAL,

DA BI GA PRODALA.

LABIRINT

KDO JE NA PRAVI POTI?

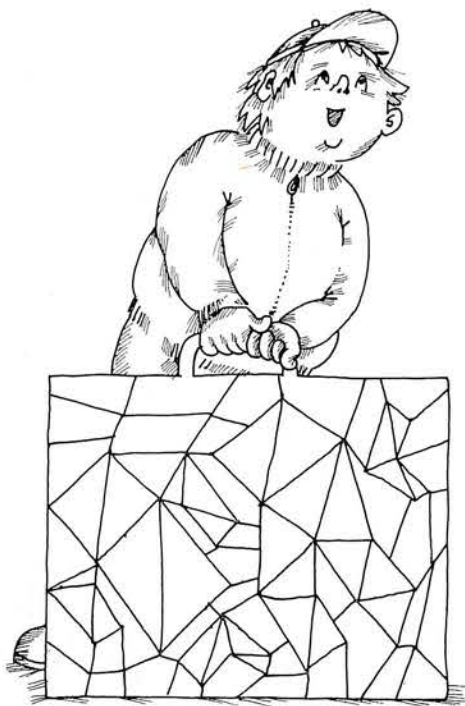
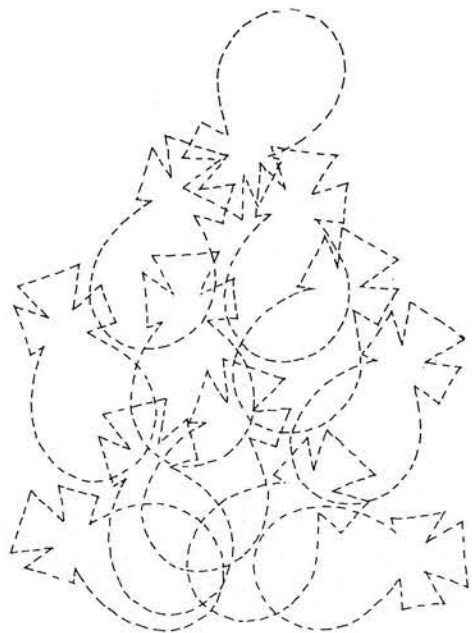
JAZ GREM PO STEZI A!

JAZ PO STEZI B!

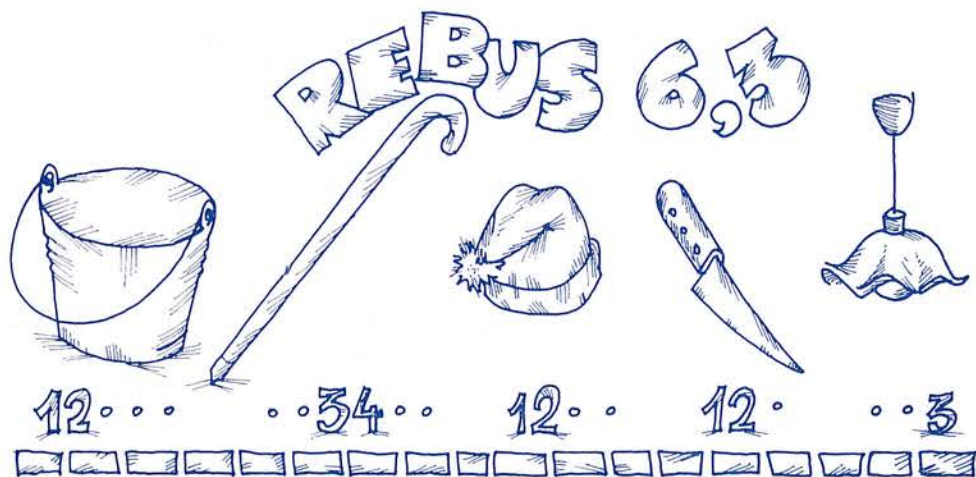
KAJ PA IŠČETA?

ČE SI RADOVEDEN, POVEŽI PIKE Z RAVNIMI ČRTAMI!

PIRHI Kovček

Dopolni pirhe in jih pobarvaj. Kaj ima Matej v kovčku? Pobarvaj trikotnike in boš zvedel.

ČUDEN NAPIS

PREBERI KAJ PIŠE V ZRCALU.

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: Bine Rogelj

KIPAR

DETEL
TRKA:
»TOK,
TOK,
TOK,
RAZGLASITE
NAOGROG:
KIPE,
KAKRŠNE
ŽELITE,

V ATELJEJU
TEM DOBITE.
KLEŠE
MOJSTER
TEMNOOK,
KRIVA
JELŠA,
TOK,
TOK,
TOK!«

Nenavadne škarjice

Hiška, v kateri je stanovala Katka z mamo, očetom, bratci in sestricami, je bila pretesna, da bi imel vsak svojo posteljo. Tudi k mizi, ki je bila večkrat prazna kot polna, niso mogli prisesti vsi hkrati. Bili so pridni in varčni, a revščine se nikakor niso mogli otepsti.

Katka, najstarejša med otroki, je rekla nekega dne:

»V mesto grem, rada bi bila šivilja!«

»Pa bi raje še malo počakala, da odrasteš, majhna si še« sta ji prigovorjela starša, Katka pa je že pripravila punkeljček, rekla z bogom in šla.

Hudo ji je bilo, ko je sama samcata tavalala po neznanem mestu. Šele na večer, lačna in do smrti utrujena, je prišla do šivilje, ki jo je bila pripravljena vzeti v uk.

Šivilja, suhljata in dolga, z očali na ošiljenem nosu, je z vreščečim glasom Katki nalagala najrazličnejša opravila: »Pometi sobo, pobriši prah, prinesi drva, zakuri štedilnik, skoči v trgovino...!« Katka je že mislila, da s šivanjem ne bo nič, ko ji je nekega dne šivilja dala v roke šivanko in sukanec. Ko ji je dajala škarje, je še posebej zabičala: »Pa glej, da jih ne zgubiš, če jih, jih boš drago plačala!«

Katka je na vse skrbno pazila, a kljub temu nekega jutra ni našla škarij na mizi, kamor jih je bila prejšnji večer položila.

»O, joj!« se je ustrašila: »Kje so škarje?«

»Kamor si jih dala!« je zakričala šivilja. »Če jih ne najdeš, boš kupila druge!«

Katka, ki ni mogla razumeti, kam so zginile škarjice, je pretaknila vse kote. Pogledala je pod omaro, pod mizo, odprla vse predale. Škarij pa nikjer. Ni ji preostalo drugega, kot da je s svojimi revnimi prihranki šla na trg, da kupi nove. Na stojnicah, ki so stale v dolgi vrsti na živahnem trgu, si dobil vse, karkoli ti je poželelo srce: od sladkih pogač, do pisanih igrač. Toda za vse te dobrote Katka ni imela denarja, ozirala se je le za škarjicami.

»Tele vzemi, punčka!« se je oglašil prijazen prodajalec in ji stiskal v roko lične, svetle škarjice. Katki so bile všeč in jih je kupila.

»Kako režejo?« je zanimalo hudobno šiviljo, ko je škarjice Katka prinesla domov. Spalila jih je Katki iz roke in rsk, rsk, nove škarje so se tako zarezale v blago, da so vsega razcefrale.

»Te škarje so zanič!« se je drla.

»Meni pa tako lepo režejo, glejte!« je rekla Katka in v hipu izrezala srček iz rdeče tkanine. Tako sta opravili s škarjicami, ki pa so v Katkinih rokah strigle lepo in hitro. Škarjice so bile vesele, da so v varnih in pridnih rokah, in so se nekega dne oglasile:

1. Škarji-ce ma-le, škarjice za-le, za-cin-
2. Škarji-ce ma-le, škarjice za-le, za-cin-

gljajte cin, cin, cin, škarji-ce ma-le, škarji-ce
glja-le cin, cin, cin, škarji-ce ma-le, škarji-ce

za-le, daj-te, daj-te zlat ce-kin.
za-le, da-le, da-le zlat ce-kin!

»Kaj pa je to?« se je začudila Katka. »Odkod ti glasovi? Da bi pele škarjice?«

»Da, da, škarjice pojó, a ne vsakemu!« so zacingljale.

»Ta pesmica je samo zate. Zapomni si jo, in ko jo boš zapela...«

»Kaj bo potem, ko jo bom zapela?« je začudeno spraševala Katka.

»Potem se bo zgodilo natanko to« so odgovarjale škarjice, »kar poje pesmica. Zdaj pa dobro poslušaj, da se pesmico naučiš. In škarjice so zapele še enkrat:

Škarjice male,
škarjice zale,
zacingljajte

cin, cin, cin,
škarjice male,
škarjice zale,
dajte, dajte,
zlat cekin.

Škarjice male,
škarjice zale,
zancingljale

cin, cin, cin,
škarjice male,
škarjice zale,
dale, dale,

zlat cekin.

»Bo šlo?« so vprašale škarjice.

»Bo!« je vsa vesela odgovorila Katka. »Jo že znam!«

»Zdaj pa vzemi košček blaga, striži krogec in poj zraven!« so ukazale škarjice in Katka je ubogala. Izrezovala je krogec in pela. Ko je bila s pesmico pri kraju, je izrezala tudi krogec. Ta pa se je v trenutku spremenil v zlat cekin in se zasvetil Katki med prstoma.

Ko sta oče in mati, ki sta se zvečer utrujena vrnila z dela, našla na mizi pismo in ga odprla, sta začudena obstala.

Iz pisma se je potočil po mizi zlat cekin.

»O, naša pridna Katka! Ta najin otrok nas je rešil najhujšega!«

»Zdaj ne bomo lačni!« je rekla mati. »Zakrpali bomo streho« se je odahnil oče, bratci in sestrice pa so spraševali:

»Kdaj se vrne naša Katka?«

Ni jim bilo treba dolgo čakati. Katka se je vrnila za praznike in prinesla

»Joj!« se je začudila Katka. »Kaj pa je to?«

»To je cekin, zlat novec, s katerim si lahko kupiš vse, kar ti poželi srce. Vselej, kadar boš v stiski, zapoj pesmico, izreži krogec in rešila se boš najhujšega!«

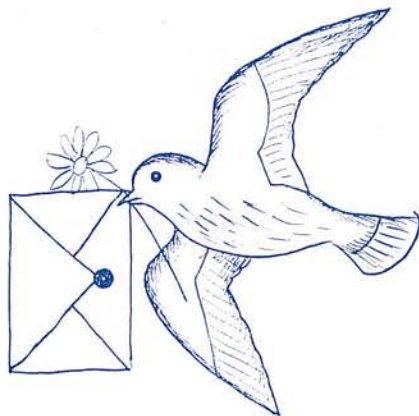
»Hvala, škarjice, hvala!« se je zahvaljevala začudena Katka, ki sprva ni vedela, ali so to sanje ali je resnica.

Punčka pa je takoj pomislila na dom, kjer takšnega zlatega denarja gotovo še nihče ni videl. Napisala je pisemce, priložila prvi cekini, ki ga je dobila po tej čudežni poti, in poklicala belo golobico.

»Golobica, prijateljica moja,« ji je naročala. »Ti, ki ti je nebo tvoj dom in poznaš na njem vse poti, gotovo ne boš zgrešila hiške, kjer sem doma. Poleti brž tja in spusti to pisemce na mizo!«

Golobica je odletela, našla Katkino hiško, poletela skozi odprto okno in iz kljunčka spustila belo pisemce.

vsem polno košaro sladkarij in drugih dobrot iz mesta, kjer je bila zdaj pridna in sposobna šivilja.

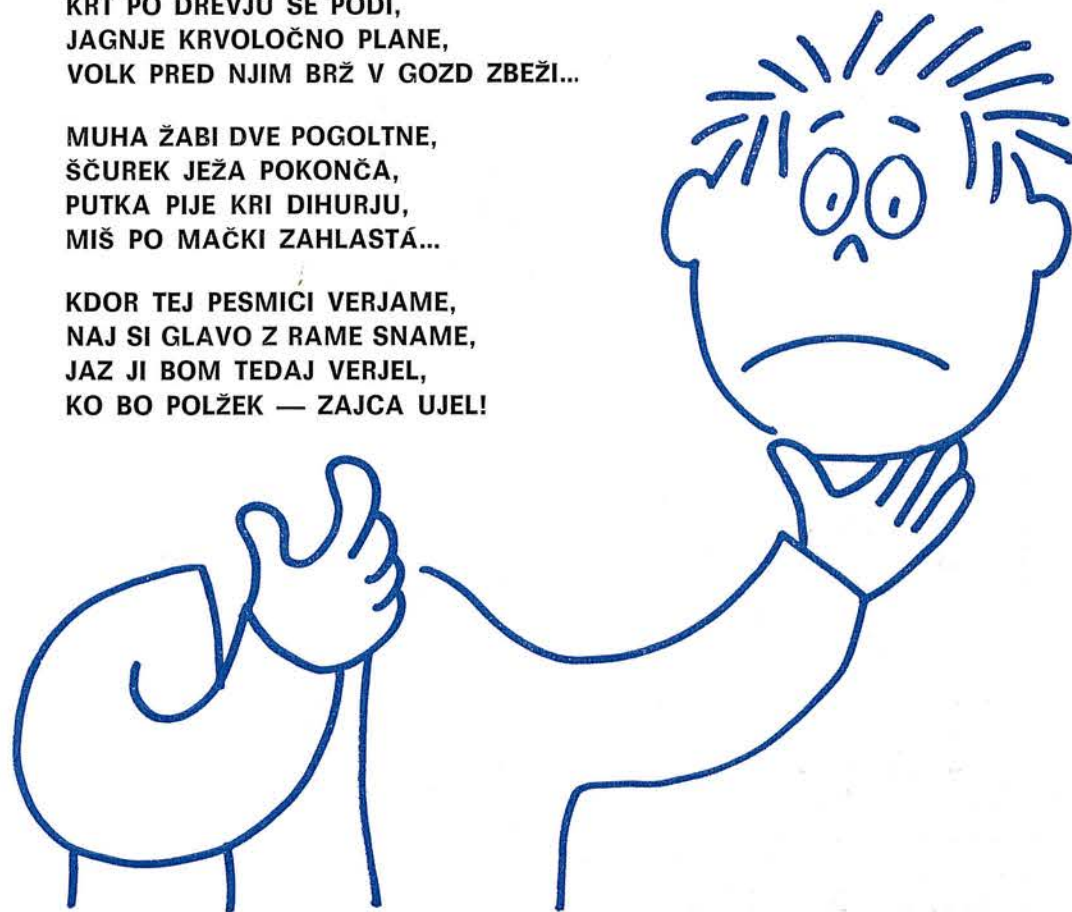
Škarjice je zvesto hranila, a le malokrat se je nanje obrnila po pomoč, saj so bile njene marljive in večče roke najbolj zlat in največ vreden cekin.

ŠALJIVKA

ŠČINKAVEC POD ZEMLJO RIJE,
KRT PO DREVJU SE PODI,
JAGNJE KROVOLOČNO PLANE,
VOLK PRED NJIM BRŽ V GOZD ZBEŽI...

MUHA ŽABI DVE POGOLTNE,
ŠČUREK JEŽA POKONČA,
PUTKA PIJE KRI DIHURJU,
MIŠ PO MAČKI ZAHLASTÁ...

KDOR TEJ PESMICI VERJAME,
NAJ SI GLAVO Z RAME SNAME,
JAZ JI BOM TEDAJ VERJEL,
KO BO POLŽEK — ZAJCA UJEL!

Pravljica o ljubezni med tulipanom in vrtnico

POMLAD SE JE RACVETELA V VSEJ SVOJI KRASOTI.
NA TRATI STA SE ZALJUBLJENO GLEDALA TULIPAN IN VRTNICA.
TODA MED NJIMA JE RASLO BODIČASTO GRMOVJE.
NAJ STA SE ŠE TAKO TRUDILA, V VETRU SE, ZARADI HUDOBNEGA
GRMIČEVJA, NISTA MOGLA OBJETI IN POLJUBITI.
METULJI SO JIMA NOSILI POŠTO. DOLGA LJUBEZENSKA PISMA SO BILA
TO. A HREPENJE JE OSTALO HREPENENJE.
BODIČASTO GRMIČEVJE SE JE RAZRASLO TAKO HITRO, DA SE NISTA
VEČ NITI VIDELA.
V JESENI SO SE CVETОВI TULIPANA IN VRTNICE USULI NA TRAVO.
VETER JIH JE POMEŠAL.
IN GLEJ, NASLEDNJO POMLAD JE BILA TRATA POLNA ZALJUBJENIH
PAROV, TULIPANOV IN VRTNIC.

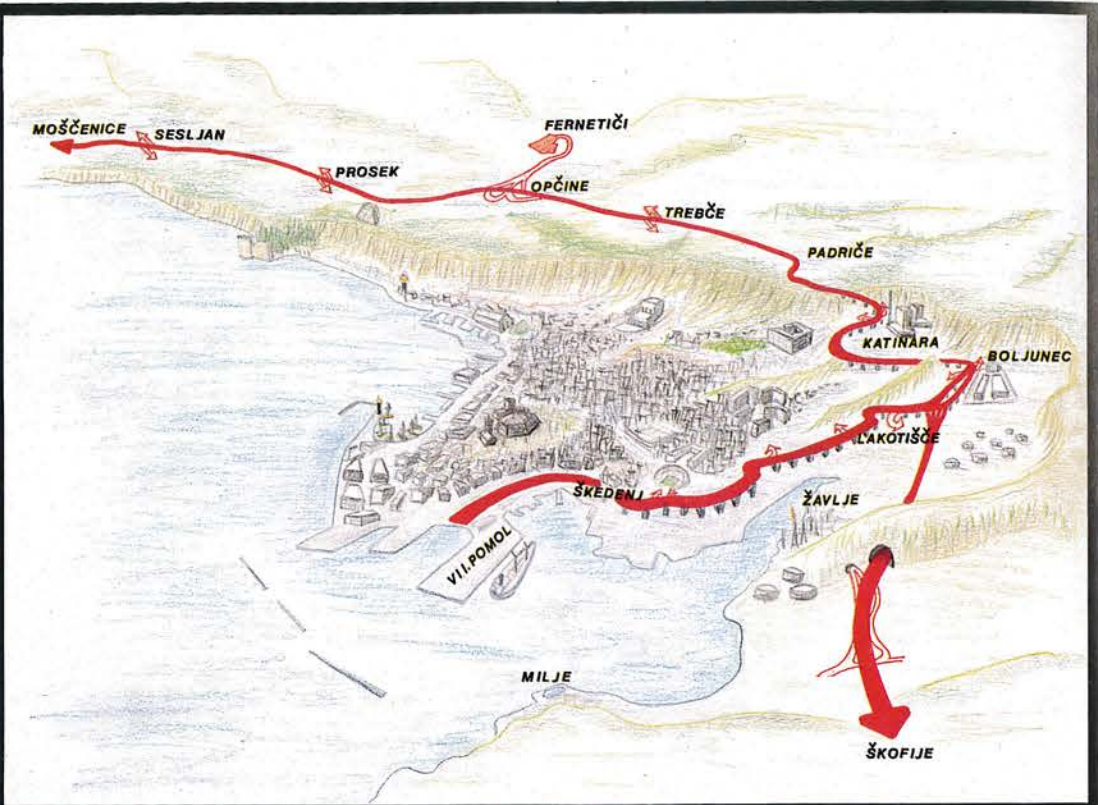
1. TRŽAŠKA AVTOCESTA – Naglo naraščajoči cestni promet v prejšnjem desetletju je narekoval potrebo, da se tudi Trst priključi na evropsko cestno omrežje s sodobno prometno žilo. Avtocesto pogreša tudi tržaška luka, odkar se je začel krepko razvijati kontejnerski promet na velikem 7. pomolu. Doslej se približujeta Trstu dve avtocesti: italijanska A4, ki je speljana do Sosljana, in jugoslovanska Slovenika, ki je zaenkrat zgrajena do Razdrtega. Prve odseke bodoče tržaške avtoceste so začeli graditi leta 1981. Na sliki: področje, po katerem bo speljana tržaška avtocesta.

3. TRŽAŠKA AVTOCESTA – Od Elizejskih poljan bo šla šestpasovna avtocesta proti Škednju. Grajena bo na dvajsetmetrskih stebrih. Na sliki: visoki betonski stebri v ul. Italo Svevo, na katere polagajo betonske dele cestišča.

2. TRŽAŠKA AVTOCESTA – Njen začetek bo pri Elizejskih poljanah (Campi Elisi) v bližini 7. pomola. S tega pomola sta že speljana dva tripasovna viadukta na avtocesto. Na sliki: viadukt na 7. pomolu.

5. TRŽAŠKA AVTOCESTA – Na 12 metrov visokih stebrih bo prečkala Industrijsko cono in pri Lakotišču bo dosegla najvzhodnejšo točko. Tu bo odcep avtocestnega kraka, ki bo šel proti Žavljam in Škofijam in se povezal na jugoslovanski strani z bodočo avtocesto Ljubljana-Koper. Na sliki: že dograjena avtocesta ob železarni pod Škednjem.

4. TRŽAŠKA AVTOCESTA – Pod Škednjem bo tekla po dveh vzporednih predorih. Tudi na drugi strani predora bo stala na nosilcih. Speljana bo nedaleč od Rižarne in nogometnega stadiona. Na sliki: predora pod Škednjem.

7. TRŽAŠKA AVTOCESTA – Od Katinare se bo še naprej vzpenjala do Drašče (Razklani hrib), kjer bo prispela na Kraško planoto. Tam bo strmine konec. Po rahlo valovitem svetu bo šla mimo Padrič, Trebč in Opčin. Tu bo odcep za bodoči krak, ki bo šel do Fernetičev in dalje do Razdrtega, kjer se bo priključil na Sloveniko. Na sliki: gradnja kraka proti Fernetičem.

9. TRŽAŠKA AVTOCESTA – Od 7. pomola do Sesljana bo avtocesta dolga 44 km. Od Elizejskih poljan do Škednja bo široka 18 metrov, dalje pa 20 metrov. Po nižinskem svetu, to je od 7. pomola do Lakotičča, bo speljana skoraj v celoti na stebrih. Na sliki: gradbišče pri Lakotičču.

11. TRŽAŠKA AVTOCESTA – Na Krasu bodo zgradili tri daljše umetne predore. pri Proseku, pri Opčinah in pri Trebčah. Povsod tam, kjer bo tekla avtocesta po umetnem predoru, ne bo kraška narava razparana in razdejana, kar bo za vse koristno, a še zlasti za kmete in divjad. Na sliki: umetni predor pri Proseku.

13. TRŽAŠKA AVTOCESTA – Na krajih, kjer bo avtocesta presekala ceste in poti, gradijo podvoze ali nadvoze. Izgradnja avtoceste bo stala približno 600 milijard lir in predvidevajo, da bo po njej stekel promet leta 1988. Na sliki: nadvoz pri Križu.

6. TRŽAŠKA AVTOCESTA – Od Lakotičča bo usmerjena v širokem loku proti Tovarni velikih motorjev pri Boljuncu. Nato bo zavila proti severozahodu in se začela položno vzpenjati po Bregu do Ricmanj in dalje po širokem ovinku do bližine Katinare. Na sliki: avtocesta pri Ricmanjih.

8. TRŽAŠKA AVTOCESTA – Od Opčin se bo položno spuščala po kraškem svetu proti zahodu. Obšla bo Prosek, Križ, Nabrežino in se bo pri Sesljanu priključila obstoječi avtocesti A4. Šele tedaj bosta Trst in njegova luka povezana z italijanskim avtocestnim omrežjem. Na sliki: trasi ranje avtoceste med Prosekom in Opčinami.

10. TRŽAŠKA AVTOCESTA – Na Krasu bo avtocesta ponekod poniknila v umetne predore. Zgradijo jih tako, da najprej izkopljejo v skalnata tla 10 metrov globoke in nad 20 metrov široke jarke, nakar jih prekrijejo z debelo betonsko ploščo. Na »streho« navozijo zemljo in posejejo travo. Na sliki: kopanje jarka pri Opčinah.

12. TRŽAŠKA AVTOCESTA – Na celotni trasi gradijo sedem vozlišč za dovoz in odvoz z avtocesto. Na Krasu bodo vozlišča pri Sesljanu, Gaborovici, Proseku in Trebčah. Dovoz in odvoz bodo še pri Katinari, pri Lakotičču, v industrijski coni, pri Rižarni, pod Škednjem in pri Elizejskih poljanah. Na sliki: vozlišče pri Proseku.

Lojze Abram

Halleyeva repatica

Te dni je vsa pozornost ljudi in predvsem znanstvenikov usmerjena v zanimiv nebesni pojav, ki vzbuja radovednost, domišljijo in velika pričakovanja: prisotnost Halleyeve repatice blizu Sonca.

Za povratek repatice, ki se ponavlja vsakih 74 do 77 let, so se znanstveniki temeljito pripravili, ker si od raziskav in fotografij kometovega jedra pričakujejo mnoge odgovore na še nerešena vprašanja iz vseмирja. Za vesoljsko srečanje z repatico so zato lani izstrelili vrsto vesoljskih sond. Že prve dni marca se je repatici približala sovjetska sonda Vega 1. Iz razdalje 14 milijonov kilometrov od našega planeta je sonda v presledku samih deset minut od snemanja do sprejema pošiljala na Zemljo uspele podrobne posnetke repatice in mnoge važne znanstvene podatke o sestavi kometovega jedra in plinov njegovega repa. Nekaj dni kasneje so znanstveniki občudovali lepe posnetke repatice, ki jih je pošiljala druga sovjetska sonda, Vega 2. Tema dvema sondama sta sledili še dve japonski, sredi marca pa se je na najmanjšo razdaljo od jedra repatice, nekaj več kot 500 kilometrov, približala evropska sonda »Giotto«, ki je za nekaj časa oddajala na Zemljo neprecenljive podatke in fotografije, nakar sta jo uničili močno obstreljevanje majhnih delčkov, ki so se sproščali z repatice, in kozmični veter, ki piha z neverjetno hitrostjo več sto kilometrov na sekundo.

Podatki in fotografije, ki so jih poslale sonde iz neposredne bližine Halleyevega komete, bodo sedaj služili znanstvenikom, ki so od njihove proučitve obetajo razvozlati

Halleyeva repatica se približuje Soncu. Fotografirali so jo 10. novembra 1985 in še nima repa.

marsikatero vprašanje o nastanku sončnega sistema.

Zakaj je Halleyev komet tako znan. Zato ker se periodično vrača v naše osončje in je dokazano, da so ga opazovali že Stari Grki leta 467 pr. Kr. Dognano je, da se je repatica vrnila v naše osončje 12 let pred Kristusovim rojstvom, zato so jo nekateri istovetili z znano betlehemsko zvezdo. Dvanajst let med obema nebesnima pojavoma pa je vendarle prevelika časovna razlika, zato je zelo malo verjetno, da je Halleyeva repatica svetila nad Betlehemom.

Halleyev komet so opazovali na zemlji leta 451, ko je bil poražen hunski poglavar Atila. Leta 837 je repatica potovala zelo blizu naše Zemlje in povzročila velik preplah. Leta 1066 pa so njen pojav povezovali z veliko nesrečo Anglije, ki so jo takrat zasedli Normani.

Med prestrašenim in nevednim ljudstvom, ki si ni znalo razložiti tega nebesne

Repatica se vedno bolj približuje Soncu in zadobiva rep.

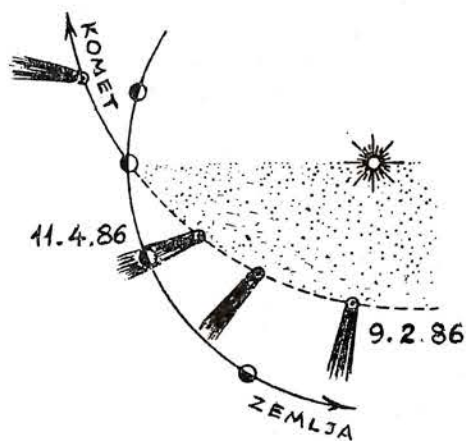
ga pojava, so tako nastala različna prazna verovanja, bajke in legende, da prinaša Halleyev komet ob svojih periodičnih vračanjih nesrečo. Leta 1910 je Halleyeva repatica potovala zelo blizu, da se je Zemlja znašla prav v repu kometa. Največ strahu so povzročile govorice, da je v kometovem repu zelo strupen plin, ki bo uničil človeštvo. A bile so prazne marnje, ker se ni nič takega zgodilo, znašli pa so se tudi taki, ki so govorili, da naznanja Halleyeva repatica veliko nesrečo: svetovno vojno.

Repatica je dobila ime po angleškem astronomu in matematiku Edmundu Halleyu, ki je sicer ni odkril, ampak le ugotovil, da se periodično vrača v naše osončje. Na podlagi podatkov o pojavu leta 1682 in prejšnjih prihodov je Halley izračunal njeno tirnico in napovedal njen povratek v letu 1759, kar se je tudi zgodilo. Repatica se je potem vrnila leta 1835, leta 1910 in sedaj je spet v naši bližini.

Halleyeva repatica potuje s hitrostjo okrog 60 kilometrov na sekundo po močno razpotegnjeni eliptični tirnici. Kadar doseže najbolj oddaljeno točko od Sonca — afel, je več kot milijardo kilometrov daleč od Neptunove tirnice, kadar pride najbliže Son-

cu — v perihel, pa je od njega oddaljena le 88 milijonov kilometrov. Ob vstopu in izstopu se repatica pomika v notranjosti prostora, ki ga zajema zemeljska tirnica in se zato lahko približa Zemlji na pičlih 15 milijonov kilometrov, pri čemer se zgodi, da potuje naša Zemlja skozi repatičin rep, kot se je zgodilo leta 1910. Letos je komet ob vstopu v ta prostor potoval približno 92 milijonov kilometrov od Zemlje in smo ga lahko opazovali s pomočjo močnih teleskopov. Repatica je 9. februarja dosegla perihel, najbližjo točko od Sonca, zdaj pa se že oddaljuje in se bo spet približala Zemlji, na razdaljo okrog 60 milijonov kilometrov, 11. aprila, predno bo nadaljevala pot v vsemirje, kot kaže skica. Opazovali jo bomo torej dvakrat, vendar, žal, mi ne bomo imeli te priložnosti. Najbolj vidna bo na južni zemeljski polobli.

Kaj so pravzaprav repatice? So delčki snovi, »mrvice« ali ostanki, ki so se sprostili, oziroma odtrgali od velikih nebesnih teles ob nastanku sončnega sistema pred približno petimi milijardami let. Ti ostanki, ki krožijo v vesolju, so ogromni skladi umazanega ledu, ki ga sestavljajo še druge snovi, pretežno silikati in železovi delčki. Veliki so kot ogromne gore, ki plavajo v vsemirskem prostoru. Lahko si torej zamislimo

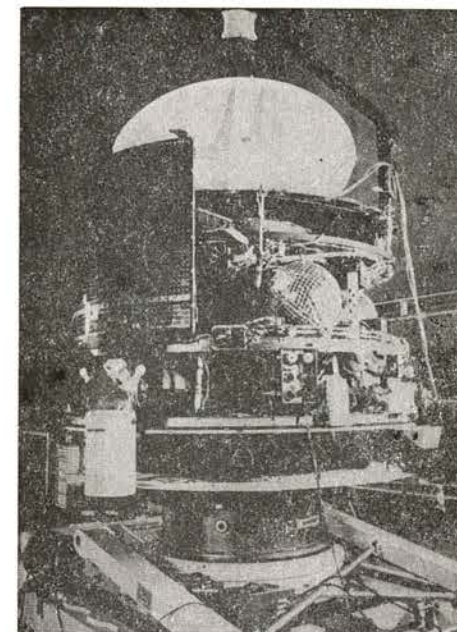
Zemlja in Halleyeva repatica si bosta najbližji 11. aprila 1986.

Halleyev komet, ki je jajčaste oblike, meri v premeru 6 do 7 kilometrov, v dolžini pa 11 kilometrov, da je nekakšen potujoči masiv gore Mont Blanc, seveda iz samega ledu. Repatic je mnogo in se v presledkih vračajo v bližino Sonca. Astronomi jih vsako leto lahko opazujejo pet ali šest, nekatere pa se vračajo k Soncu vsakih 2000 ali celo 3000 let.

Ko je ledena gora daleč od Sonca, prevladuje na njej izredno nizka temperatura, okrog 200 stopinj pod ničlo. Gmota je tedaj v trdnem stanju, temna in nevidna. Kadar se približa Soncu, sončna toplota stali led, ki se spremeni v plinsko gmoto, pri čemer se zaradi velike hitrosti približevanja ustvari značilni kometov rep, ki je lahko dolg več desetih milijonov kilometrov in se zaradi odseva svetlika v sončni svetlobi.

Povratek Halleyevega kometa dandanes ne povzroča nobenega preplaha več. Vzbuja le radovednost in željo po spoznavanju nebesnih pojavov, ki nas obkrožajo. Znanstveniki že vedo, kaj so kometi in kakšne so njihove poti. Sedaj jim gre za to, da bi odkrili še druge neznanke o nastanku našega osončja in nebesnih teles, ki v njem krožijo. Prihodnji povratek Halleyeve repatice se bo ponovil leta 2062 in do tedaj bodo astronomi, tudi s pomočjo vesoljskih sond, marsikaj odkrili.

Na koncu pa še zanimiv podatek o angleškemu matematiku in astronomu Edmundu Halleyu. Po naročilu angleškega kralja je prišel v Trst in raziskoval primerne zalive

Vesoljska sonda »Giotto«, ki je priletela v neposredno bližino repatice in pošiljala na Zemljo izredne posnetke.

v našem mestu in v Istri, kjer naj bi zgradili pristan za angleške bojne ladje. Pred kratkim so na univerzi v Oxfordu našli Halleyeva podrobna poročila in načrte tržaškega pristanišča, v katerih opisuje tržaški zaliv, zlasti Barkovlje in Rojan, s pripombo, da je v teh krajih gradnja pristani za angleško ladjevje neprimerna, ker piha premočan veter.

Kakšna je razlika med psi in bolhami?
Psi imajo bolhe, bolhe pa nikoli nimajo psov.

Kako se tuširajo ribe?
Poskakujejo iz vode, kadar dežuje.

Kaj je to: »Ha-ha-ha-ha! Bum!«
Nekdo je počil od smeha.

Kaj je sneg?
Dež, ki je zmrznil.

Lojze Abram

Najmlajši smučarji vedno boljši

Naši najmlajši smučarji se res ne morejo pritoževati. Tudi v tej sezoni so se nasmučali, nastopil so na štirih smučarskih tekmovanjih in še jih čakajo veleslalomске preizkušnje na letos res obilno zasneženih smučiščih.

V velikem številu so se udeležili šestega veleslaloma za pokal »Skdanc« v Ravasclettu, ki ga je ob desetletnici društva 16. februarja priredilo Športno društvo »Mladina« iz Križa.

Deset dni kasneje so osnovnošolci bili spet na snegu. Zbrali so se 26. februarja v

Ravasclettu na petem smučarskem prvenstvu slovenskih šol in se tudi tedaj borili za kolajne in priznanja.

Ni se še polegel odmev tega šolskega veleslaloma, ko so najmlajši člani Smučarskega kluba »Devin« štiri dni kasneje, 2. marca, tekmovali v Kranjski Gori za »Pokal prijateljstva treh dežel«. Devičani so se sicer potrudili, napadalno so se spuščali po veleslalomski progi, a konkurenca je bila zelo ostra in uvrstitve niso bile na vrhuncu.

Spet so mladi smučarji prišli na svoj račun v nedeljo 3. marca v Ravasclettu,

Nagrajevanje najmlajših tekmovalcev kategorije baby sprint po zaključku tekmovanj na 20. jubilejnih zimskih športnih igrah, ki jih je v Ravasclettu priredilo Slovensko planinsko društvo v Trstu.

kjer so potekale 20. jubilejne zimske športne igre, ki jih je Slovensko planinsko društvo iz Trsta vzorno pripravilo.

Razveseljivo je, da se od tekme do tekme večja agonizem in kakovost najmlajših tekmovalcev, ki se zagrizeno borijo za vrhunske uvrstitve, in nekatera imena se vedno pogosteje pojavljajo na vrhu lestvic. Ti dosežki pričajo, da mladi smučarji resno jemljejo priprave in treninge, pa tudi tekmovanja. In kdo ve, med njimi se lahko skriva še kak bodoči vrhunski smučar.

Sama Kokorovca za najboljšega športnika nas navdaja z velikim ponosom. Njegovi dosežki pričajo, da dosegamo Slovenci vrhunske uvrstitve ne samo v domačem okviru,

Najboljši športnik

Je bil v letu 1985 Samo Kokorovec, kotalkar Poleta, ki je lani osvojil naslov evropskega prvaka. Za najboljšega športnika so ga proglasili na podlagi ankete športni častnikarji Furlanije Julijske krajine. Proglasitev

temveč celo na evropski ravni. Priznanje prvaku je obenem priznanje vsemu slovenskemu športu v zamejstvu. Samu Kokorovcu iskreno čestita Galeb.

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Barbara Boneta

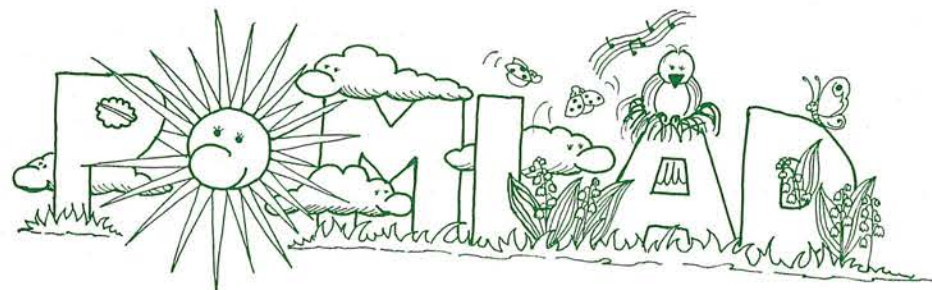
POMLADNA

Ko sonce zažari bleščeče,
še nam v očeh se zaleskeče —
tedaj gotovo je pomlad...

Ko šmarnice nam zacvetijo,
omamno vseokrog dehtijo —
tedaj gotovo je pomlad...

Ko nežno slavček kje prepeva,
nam v srcih spev njegov odmeva —
tedaj gotovo je pomlad...

In ko bi človek vsak zavrnil
ter na srce ves svet bi stisnil —
tedaj gotovo je pomlad...

Devan Cesar

Računalniške matrike

Pogosto uporabljamo računalnike za urejanje in obdelavo podatkov. V svoj spomin lahko računalnik spravi ogromno količino podatkov, ki jih lahko kasneje prikličemo iz spomina in uporabimo. Podatke lahko spravimo tako, da za vsakega uporabimo različno spremenljivko. Ta način postane kaj kmalu neuporaben, če je podatkov preveč. Da bi rešili ta problem, so računalniki sposobni uporabljati matrike. Zamislimo si jih lahko kot omare z mnogimi predali. Cela omara ima svoje ime, vsak predal pa svojo številko. Vsak podatek je tako zaznamovan z imenom omare in številko predala. Če potrebujemo več kot eno vrsto predalov, moramo uporabljati dve številki, da računalniku natančno povemo, kateri predal nas zanima. Prva številka označuje vrsto, druga pa predal v tej vrsti. V računalniškem jeziku je matrika označena na primer z AB (3, 10). V tem primeru imamo matriko z imenom AB, ki vsebuje tri vrste predalov, v vsaki vrsti pa jih je deset. Skupno število podatkov, ki jih lahko spravimo v tako matriko, dobimo tako, da število vrst pomnožimo s številom predalov v vsaki vrsti. V našem primeru je to $3 \times 10 = 30$ podatkov.

Predno matriko lahko uporabljamo, moramo računalniku razložiti, kaj potrebujemo. To storimo z ukazom DIM. Če želimo matriko AB, ki smo jo prej opisali, bomo v računalnik natipkali DIM AB (3, 10). Računalnik bo v svojem spominu pripravil prostor za podatke. Za vajo napišimo program, ki si bo zapomnil štiri podatke, na primer ocene v matematiki za dve leti in za prvo in drugo polletje:

```
10 REM uporaba matrik
20 DIM OC (2,2)
30 INPUT OC (1,1) : REM 1. leto, 1. polletje
40 INPUT OC (1,2) : REM 1. leto, 2. polletje
50 INPUT OC (2,1) : REM 2. leto, 1. polletje
60 INPUT OC (2,2) : REM 2. leto, 2. polletje
```

V vrstici 20 povemo računalniku, da potrebujemo matriko z imenom OC, ki bo hra-

nila dve oceni za prvo leto in dve za drugo. Zgradbo matrike lahko ponazorimo tako:

	1	2
1	1. leto, 1. polletje	1. leto, 2. polletje
2	2. leto, 1. polletje	2. leto, 2. polletje

Vsak podatek lahko prikličemo tako, da računalniku damo ime matrike in številko vrste in stolpca, v katerem je podatek. Če

želimo, da nam napiše oceno iz prvega polletja drugega leta, bomo računalniku ukazali PRINT OC (2, 1).

Število podatkov, ki jih lahko na ta način spravimo v matriko, omejuje le velikost računalnikovega spomina.

Večkrat se dogaja, da uporabljamo matriko z eno samo vrsto »predalov«, ki pa vsebuje zelo dosti podatkov. Kot primer bi lahko vzeli matriko, ki vsebuje število dni v vsakem mesecu. Kot smo videli prej, moramo najprej ukazati računalniku, naj jo pripravi z ukazom DIM DNEVI (12). Računalnik ima sedaj omaro z dvanajstimi predali. Predolgo bi bilo, če bi morali napisati za vsak mesec vrstico INPUT DNEVI (1) in tako dalje. Boljše je, da to delo opravi računalnik sam. To opravljata ukaza FOR in NEXT. Če želimo, da bo računalnik sam preštel do dvanajst in nas vsakič vprašal po številu dni v mesecu, moramo napisati sledeči del programa:

```
10 DIM DNEVI (12)
20 FOR M = 1 TO 12
30 INPUT DNEVI (M)
40 NEXT M
```

V prvi vrstici si računalnik pripravi v spominu prostor za podatke. Najbolj pa nas zanimajo naslednje vrstice. Poglejmo si поблиže vrstico 20 FOR M = 1 TO 12. V tej vrstici naročimo računalniku, naj šteje od številke 1 do 12. M je lahko katera koli spremenljivka, ki je ne smemo v programu spreminjati. Ko program pride prvič do te vrstice, dobi M vrednost 1. Pomen naslednje vrstice je torej 30 INPUT DNEVI (1), ta ukaz pa že poznamo. Ko program pride do vrstice 40 NEXT M prišteje prejšnji vrednosti M število 1 in M tako postane 2. Program se nato vrne k vrstici 30 in tako nadaljuje, dokler ne prešteje do 12. Računalnik nas bo torej dvanajstkrat zapored vprašal po številu dni v mesecu, nato se bo ustavil.

Poskusite sestaviti program, ki bo število dni v mesecu napisal na ekran, hkrati pa menjal barvo za vsak mesec. Po tem pa napišite program, ki vas bo vprašal po petih številih in jih spravi v eno vrsto predalčkov. Nato naj ta števila deli z 2 in rezultat spravi v drugo vrsto predalčkov. Obe vrsti pa naj na koncu lepo napiše na ekran.

Berta Golob

MAKSI

Med vsemi ima Maksi najbolj žalostne oči.

Pritlikavček je. Vem, da nikoli ne bo zrastel, in tudi sam to ve. Rad se pretepa s sošolci. Neznansko se petelini. Iz njega vre velika onemogla želja, da bi bil močan kakor drugi. »Maksi,« mu pravim, »danes pa vem, da si se vse naučil.« Kako nežno pogleda. Potem že najde priliko, da se razgovori o sebi. Pripoveduje, kako je bilo, ko je spal v neki globoki soteski in so ponoči skovikale sove. Čez dan se je potikal po bližnjem mestu. Trkal je na nepoznana vrata vselej, kadar je bil lačen. Kradel ni nikoli. Tudi k neznani gospe se je zatekel. Dajala mu je jesti. Trikrat je prespal v njeni kuhinji, čeprav ga ni poznala. Rad bi ostal za vedno tam, toda neki tovariši so ga pripeljali sem v dom.

Takrat je Maksi še imel očeta, ki ga je neusmiljeno pretepal. Tudi mačeha ga je tepla. Vse mačeha tepejo, razlaga Maksi. V soteski pod previsom pa je bilo kar dobro. Bil je sam in varen. Toda doma! Maksu gore oči. Desnico stiska v pest in z levo nogo je stopil korak naprej, kot da se hoče tudi pred nami braniti. Eno samo grenko resnico pozna:

»Zato nisem zrasel, ker so me vsi topli,« pravi z grenkobo in še vedno stiska pest.

»Zato se težko učim in bom ostal tepček.« Zgubljeno, očitajoče se nasmehe. »Zato ne bom...«

Maksi vedno ve zakaj.

Zadnjič je sredi ure nenadoma vstal in povedal, da ni nikoli vesel. Tudi takrat ne, kadar se smeje.

Tone Batagelj

Ilustr.: Andrej Vodopivec

Jutro v mestu

Sonce preliva rdeče strehe
in srebrne antene,
sveže zalite lehe
in parke zelene.

V oknih se je ujelo,
v ribniku in reki vnelo
in kostonje obiskalo,
cvetje, ptice in metulje
in po travi razmetalo
pisane dragulje.

A za koga? Za ljudi,
da jim v srcih zagori
mala lučka tople sreče
med zidovi ljudske ječe.

Marij Čuk

Pravljice o tujih ljudstvih

Tako. Zahtevnejšim bralcem je zadoščeno. Za take pa, ki radi pasejo lenobo in se takoj ustrašijo, ko zagledajo s črkami gosteje posejano knjigo, bi svetoval niz knjižic, ki so izšle pri **Mladinski knjigi** v zbirkah »Čebelica« in »Najdihojca«. Več zanimivih naslovov je tu, pod temi pa se skrivajo priljubljene pravljice, uganke in še marsikaj, kar je pri srcu predvsem najmlajšim. Prisluhnite: **BELA SOVA IN MODRA MIŠ**, **O MIŠKI, KI JE TREBUŠČEK**, **RAZTRGALA, KAJ KDO JE, KANGLICA KAŠE** itd. Večina teh knjižic je slovenskega izvora, saj so jih podpisali naši pisatelji, ali pa se naslanjajo na ljudsko izročilo.

ČUDEŽNI VODNJAK - ko se boste zatopili v strani knjige s tem naslovom, boste odpotovali več tisoč kilometrov daleč v tuje kraje. Spoznavali boste drugačno življenje, šege in običaje, kot ste jih navajeni, saj se boste v trenutku znašli med nomadi, na njihovih pašnikih, stepah, gorah in puščavah. Sprehajali se boste od Kaspijskega jezera do Altaja, zvedeli, kako so nastale Tarbagatajske gore na meji med Sovjetsko zvezo in Kitajsko, in se nekje na sredi poti ustavili ob prelepem Balhaškem jezeru.

Katero ljudstvo živi tukaj, kakšne so njegove šege, kakšen jezik govorijo ti ljudje, se boste radovedno spraševali. Za prvo silo naj potešimo radovednost tako: spoznali boste predvsem Kazaha, ki pa so pomešani s Kirgizi, z Uzbeki, Ujguri in še nekaterimi tamkajšnjimi ljudstvi. Kazahov je približno štiri milijone. Večina jih živi v Sovjetski zvezi v Kazahstanu, nekaj v Afganistanu, nekaj pa jih je pobegnilo na Kitajsko... To je knjiga torej o daljnem ljudstvu, ki ga boste spoznavali preko pravljic.

Iz Švice se je spet oglašil naš rojak in zvesti Galebov naročnik David Simoneta in poslal dolgo pismo, v katerem pripoveduje svoje dogodivščine in doživetja. Pismu je priložil tudi svojo sliko, na kateri ga vidimo z rogom. David Simoneta je star 12 let, zelo je marljiv in tudi glasbeno nadarjen. Kot je sam napisal, se uči več instrumentov, na rog pa že drugo leto igra pri mestni godbi v švicarskem mestu Locarno. Tako sporočila nas vse razveseljujejo, zato rad obljavljam bodisi sliko kot tudi pismo.

UREDNIK

PISMO IZ ŠVICE

Po dolgem času se spet oglašam iz daljne Švice, kjer živim že štiri leta. Sedaj obiskujem že drugi razred švicarske srednje šole, še vedno pa berem tudi vaš list Galeb, ki mi je zelo všeč. Rad rešujem uganke in križanke, seveda pa ne zanemarjam ostalega. V zadnjih številkah sem s posebnim zanimanjem prebral članke o računalnikih. Imam namreč tudi sam doma računalnik Commodore 64, v katerega rad vključujem razne programe, ali uživam ob računalniških igricalih.

V srednji šoli imamo sicer neobvezen predmet računalništvo, h kateremu pa smo se prijavi skoraj vsi dečki. Od jezikov se

učim italijanščine, nemščine in francoščine, doma pa se vadim tudi v slovenščini. Ne manjka mi slovenskih knjig in revij, imam pa tudi več kaset s slovenskimi pesmicami in pravljicami. Zvečer redno poslušam radio Ljubljana in radio London v slovenščini.

Šolski pouk imamo tu zjutraj in popoldne, zvečer je treba doma napisati še kako nalogo. Prosti smo v sredo popoldne, v soboto in nedeljo. V prostem času rad smučam in se drsam na ledu. Opravi sem tudi tečaj jahanja na konju, prihodnji mesec pa bi rad še na začetniški tečaj tenisa. Zelo mi je všeč tudi glasba. Po štirih letih vaj so me sprejeli v mestno godbo, kjer igram rog. Enkrat tedensko hodim še v glasbeno šolo, kjer se učim kitare.

V nedeljo, 2. marca, smo v Švici proslavljali »dan bolnika«. Mestna godba je obiskala krajevno bolnišnico in tam smo izvajali enourni koncert.

Komaj čakam bližnjo pomlad, ko bo tukaj na jezeru zelo lepo, vse odejo v cvetno odejo. Posebno lepe so tukajšnje kamelije in magnolije. Lansko pomlad sta naše Veliko jezero obiskala tudi švedski kralj Gustav in angleški princ Charles z ženama.

Domov v Trst se redno vračam štirikrat na leto, takrat pa zelo rad obiskujem naše prireditve. Zadnjič sem se prav iz srca nasmejal v Kulturnem domu pri predstavi »Hudomušna prikazen«.

Zdaj komaj čakam na poletje, ko bom jadriral v sesljanskem zalivu.

David Simoneta
Ul. Varena 5
6600 LOCARNO - ŠVICA

SNEG V SAN CASSIANU

Z mamom in očetom sem konec januarja šel na smučanje v kraj San Cassian. Štiri dni je bilo sončno vreme, v četrtek pa je začelo snežiti. Ker ni tako močno snežilo, sem šel z mamom smučat na visok sneg, ki je komaj zapadel. Zelo sem se zabaval, ker sem smučal po svežem snegu.

Snežilo je tudi v petek, le da so bile snežinke gostejše. Tako je naletavalo vso noč, zjutraj pa nas je čakalo veliko presenečenje. Bila je sobota, ko smo nameravali odpotovati domov. Kot ponavadi smo šli na zajtrk v jedilnico. Pogledali smo skozi okno na parkirišče in ugotovili, da avtomobilov ni več. V resnici so bili vsi pokriti s snegom. Šele takrat smo spoznali, koliko snega je zapadlo. Kar prestrašili smo se. V roke smo vzeli lopate in začeli odkopavati avtomobile. Toda z avtom ni bilo mogoče nikamor. Vse ceste so bile za promet zaprte, zato smo tam ostali še eno noč. Jaz sem se zelo zabaval. Skopal sem labirint v snegu. Kadar se mi je vdrlo pod nogami, sem kobacal

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: Andrej Vodopivec

ŠPELA

Suha ni in ne debela.

Kdo?

Povejte!

Naša Spela.

Iz marjetic venčke dela.

Kdo?

Povejte!

Naša Špela.

Kot škrjanček je vesela.

Kdo?

Povejte!

Naša Špela.

po svežem snegu in bil seveda zvečer, »v mamino veselje«, ves moker.

V nedeljo zjutraj so bile ceste še vedno zaprte. Ko so jih s pomočjo vojaških snežnih plugov očistili, je bilo že poldne in takrat smo lahko odpotovali. Potovali smo deset ur, ker smo morali voziti do Brunecka in potem do Bocna. Od tam dalje smo zavozili na dolgo avtocesto do Trsta. Tak krog smo morali narediti, ker so bile druge ceste in prelazi zaprti. Med potjo smo trčili v avto, ki se je nenadoma ustavil pred nami. Na srečo nismo imeli dosti škode.

Toliko snega še nisem videl v svojem življenju. Ker sem ravno 1. februarja slavil svoji rojstni dan, tega dneva ne bom zlepa pozabil.

Kristjan Volpi
5. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

PRVA EKSKURZIJA

Konec oktobra smo šli z učiteljico na predstavo za sklad Mitje Čuka. Približno ob devetih smo se odpravili na avtobusno postajo. Dvajset minut kasneje je pripeljal avtobus, vstopili smo in se odpeljali.

Po dvajsetih minutah vožnje smo se pripeljali na Trg Oberdan. Potem smo šli peš do Kulturnega doma.

Prireditve je bila zelo lepa. Potem smo se peljali z avtobusom številka deset v Rižarno. Tam smo si ogledali celice, v katere so zapirali ujetnike in jih potem sežigali. Kjer

je bila tedaj peč, je sedaj spomenik padlim. Tja smo položili rože in zapeli peset »Mrtvemu kurirčku«. Potem smo recitali še eno pesem. Ko smo si vse ogledali, smo spet vstopili v avtobus in iztopili na Goldonijevem trgu. Tedaj nas je učiteljica vprašala, kaj bi hoteli. Odgovorili smo: »Sladoled!« Ker je sijalo sonce, smo res šli v slaščičarno Zampolli in učiteljica je vsakemu kupila sladoled. Lizali smo ga med potjo do trga Oberdan in se potem odpeljali z avtobusom domov. Na Proseku smo bili okrog dveh popoldne.

Tanja Černe
5. r. OŠ PROSEK

AMBRA

Imam sestrico Ambro, ki obiskuje drugi razred. Je v isti šoli kot jaz. Kadar je pouka konec, me počaka na šolskem dvorišču. Jaz pridem kasneje, po zvonjenju. Potem greva z Ambro k babici Dorini na Prosek.

Nekega dne se je zgodilo, da sem prišla na šolsko dvorišče četrte ure po zvonjenju. Tam sem se zelo prestrašila, ker nisem zagledala svoje sestre. Stekla sem k slugi, gospodu Frančku, in ga vprašala, če so učenci drugega razreda že šli. Odgovoril mi je pritrdilno. Ko sem se vrnila na dvorišče, so mi sošolci zakričali, da je Ambra že na poti s sošolko Ivano. Stekla sem za njima in Ambro okregala. Izgovorila se je, da je bila naveličana čakati, tako se je odpravila k babici. Povedala sem ji, naj bo to zadnjič

in pristavila: »Četudi priden kasno na šolsko dvorišče, moraš potrpeti in me počakati!«

Na cesti je Ambra zelo nepremišljena. Že se je zgodilo, da je naenkrat spustila mojo roko in stekla čez cesto. Takrat je pridrvel avto in malo je manjkalo, da je ni povozil. Meni se je od strahu kar ustavilo srce. Na srečo je avto zavrl, da so kar zaškripala kolesa. Tudi Ambra se je zelo ustrašila in hitro stekla na nasprotni pločnik. Avto je potem odpeljal dalje.

Od tistega dne držim Ambro močno za roko, da mi ne zbeži in se zgodi nekaj takega kot takrat.

Karen Cossutta
5. r. OŠ PROSEK

PRAZNIK SV. MARTINA

Enajstega novembra je bil praznik sv. Martina, zavetnika naše vasi. Z babico, mammo in tatkom smo šli v vas na sejem in kupili mandorlat in nekaj dobrot, ki so jih prodajali na stojnicah. Z babico sva si ogledala tudi prašičke in druge živali, ki so jih pripeljali s tovarnjaki. Oče in mama se za to nista zanimala. Na praznik sv. Martina sem se spomnil na naši dve ribici, ki ju imamo doma v okrogli, plastični, prosojni vazi. Obe smo kupili na neki stojnici na martinovem sejmu. Najstarejšo ribico imam že tri leta, mlajšo pa dve. Praznovali sta tretji in drugi rojstni dan, odkar sta pri nas. Za praznik sv. Martina sem jima zato

dal nekaj priboljška. Ko sem šel na sejem, sem upal, da bom ulovil še kako ribico. V tem primeru bo treba poskrbeti tudi za novo vazo, ker je sedanja premajhna za tri ribice.

Naši ribici sta zrasli v teh letih vsaj za tri centimetre. Starejša je debela, manjša pa je daljša in bolj suha, a ima še vedno precej žive barve. Obe sta rdeči, vendar je starejša ribica skoraj izgubila barvo in me zato zelo spominja na belo ribo, ki sem jo ulovil v Mlaki, ko nisem imel s seboj niti lončka, da bi jo prinesel domov in jo pokazal. Seveda bi jo potem spet odnesel v Mlako. Tista ribica je bila dolga več kot petnajst centimetrov. Zelo rad bi jo bil spet ujel, a potem so lov prepovedali, ker so takrat ribe drstele. Potem je vreme bilo vedno hladnejše in nihče ni več hodil loviti ribe.

Dean Černe
5. r. OŠ PROSEK

SRNJACEK

Danjel in jaz sva šla pred nekaj dnevi k gospodu Eliu, lastniku trgovine s pohištvo, ki ima majhen zoološki vrt. Šla sva gledat srnjačke in damjake. S seboj sva prinesla nekaj bršljana. Dolgo časa se ni približal noben srnjak. Po dolgem času se je opogumil majhen srnjaček. Na glavi se mu je poznalo, da so mu odrezali rogove. Imenovala sva ga Bebi. Najbrž je bil hudo lačen, ker je naglo pojedel prvo vejico. Šla sva iskat še drug bršljan. Pustil se je tudi pobožati.

Ilustr.: Erika Košuta

Vojan Tihomir Arhar

DREVO

Iz semena sem nastalo,
korenine v tla pognalo,
v sonce zrem kot vrtna roža,
veter mojo krošnjo boža.

Senco dajem, hlad, zavetje,
mnogih ptic poslušam petje,
tebe, človek, prosim nekaj:
ah, nikar me ne posekaj!

V naslednjih dneh sva šla spet pogledat, kako je z Bebijem. Ko prideva tja, zažvižgam in Bebi priteče k meni. Samo on se pusti pobožati. Pridejo še drugi, da bi osmukali bršljan, a udarim samo z nogo ob tla in vsi zbežijo. Bebi pa se ne boji in ostane.

Odrezali so mu rogove, ker je nekoč ranil nekega drugega srnjaka. Kakšen krat je na glavi okrvavljen, ker nima več rogov, da bi se branil. Meni se zelo smili.

Mitja Sulli Emili
5. r. OŠ PROSEK

BRATOV ROJSTNI DAN

Prve dni novembra ima moj krat Maks rojstni dan. Praznoval je štirinajsto leto življenja. Popoldne v šoli sem bil prepričan, da bomo tistega dne praznovali, a mi je mama kasneje povedala, da bo praznovanje naslednji dan. Popoldne sem vzel denarnico in šel v papirnico. Za darilo za brata sem kupil pero, ker mi je prejšnje dni vzel moje, da bi z njim pisal. Ko sem se vrnil domov, sem mammo vprašal, zakaj bo praznovanje naslednjega dne. Povedala mi je, da mora brat na trening in da so tudi prijatelji, ki bi morali priti na slavlje, zasedeni.

Ko se je vrnil Maks domov, sem mu izročil darilo. Bil ga je zelo vesel in ga je dolgo gledal. Popoldne sem šel k sošolcu Kristjanu in igrala sva igro na karte »Mau«. Dolgo sem bil pri sošolcu, in ko sem se vračal domov, sem na dvorišču srečal bratranca Igorja in Gorazda, ki sta prišla voščit bratu. Doma ju je mama pogostila in tudi sam sem se najedel slaščic. Vsi štirje smo šli potem na dvorišče igrati nogomet. Midva z bratom sva igrala proti Gorazdu in Igorju. Zmagovala sva, na koncu pa sva izgubila za šest proti pet. Kmalu sta bratranca odšla. Ker nisem vedel, kaj bi počel, sem se s kolesom odpeljal do zabavišča sredi Proseka, a sem se tudi tam dolgočasil, zato sem se vrnil domov in se začel igrati z avtomobilčki in plastičnimi kockami.

Proti večeru so prišli na obisk sorodniki: ded, babica, strici in bratrance. Spet smo šli v vas, a je bilo zabavišče že zaprto. Ko so sorodniki odšli, sem šel spat, ker sem bil zelo zaspan. Ponoči sem sanjal, da praznujemo bratov rojstni dan v pizzeriji v Devinu. Z bratom siliva vedno v tisto pizzeria, ker imajo tam kegljišče.

Danjel Gherbassi
5. r. OŠ PROSEK

NOGOMETNI TRENING

Mama mi je povedala, da me ne more naslednji dan peljati na nogometni trening, zato sem šel vprašat Danjela, če lahko grem z njim. Pritrdil je. Šel sem domov in si pripravil torbo.

Na trening sem šel z vetrnim jopičem, s katerim sem tudi igral, ker smo trenirali na odprtem. Za zaključek smo zaigrali tekmo med nami. Zmagali smo z ena proti nič, nakar smo stekli v slačilnico. Umil sem se šel med prvimi.

Ko sem se potem preoblekel, sem se zavedel, da sem doma pozabil jopo in kapo. Nisem vedel kaj narediti. Pa sem se spomnil, da so nam prav tistega dne pred treningom darovali nov vetrni jopič in kapo. Vzel sem ga iz torbe in ga oblekel. Zunaj me je že čakal oče. Stekel sem v avto.

Ko je oče opazil, da imam nov vetrni jopič in sem mu še povedal, da sem doma pozabil kapo in jopo, se je razjezil in dejal, da me bo kaznoval.

Doma je mama povedala, da je tudi moja sestra nekaj nakuhala. Za kazen sta oče in mama sklenila, da ne bova šla na praznovanje rojstnega dne strica Žarka. Tako sva ostala doma. K nama je prišla babica, ki ji je mama telefonirala. Šla sva spat ob devetih. Oče je še pristavil, da mi ne dovoli, da bi se naslednji dan šel potepat.

Kristjan Doljak
5. r. OŠ PROSEK

POKVARJENO PERO

Pred dnevi, ko smo v šoli pregledovali spise, sem tako pritiskala na zaprto pero, da ga potem nisem mogla več odviti. Sošolci so mi poskušali pomagati, a niso mogli. Tudi učiteljica je poskusila, pa ni šlo.

Ko sem se vrnila domov, sem vzela milo in namazala pokrovček peresa. Nič ni pomagalo. Prišel je oče in ga poskusil odviti, pa ni mogel. Okregal me je in me tudi vprašal, kako sem to naredila. Vse sem mu povedala. Zvečer, ko je prišla mama, sem ji povedala, kaj se je zgodilo. Še ona je poskusila, pa ni mogla peresa odviti.

Zjutraj sem vzela svoj denar in šla kupiti novo pero. V šoli sem ga napolnila, a ni pisalo. Stresala sem ga nad košem. Učiteljica je tedaj rekla, naj ne zgubljam časa in naj pišem s svinčnikom. A poskusila sem s peresom in, glej, pisalo je.

Tjaša Bogatec

KAKO SEM PREŽIVEL POPOLDAN

Ko sem prišel domov iz šole, sem se najprej malo igral, po kosilu pa peljal psička na sprehod. Vrnil sem se in napisal domačo nalogo iz računstva. Kmalu sem končal in se napotil k Deanu. Ni ga bilo doma. Njegova babica je povedala, da je peljal psa na sprehod in če ga vidim, naj mu naročim, naj se takoj vrne domov.

Prav tedaj je mama peljala smeti k Mlaki. Z njo je šel tudi naš psiček. Pridružil sem se jima in pri Mlaki smo srečali Dea-

Da ne boste slučajno pozabili, vas moram opozoriti, da zapade 31. marca rok za oddajo osnutkov za nove Galebove naslovnice.

Prepričan sem, da ste že pridno risali osnutke, da imate že vse pripravljeno in da je treba risbe samo še poslati na naslov uredništva Galeba. Pričakujem, da bom tudi letos dobil mnogo osnutkov, da bo potem izbira, čeprav težavna, kot vsakokrat vendarle zelo pestra.

Tisti, ki se dela še niste lotili, pa pohitite. Morda bo prav vaš osnutek prihodnje leto krasil naslovno stran Galeba. Natečaj za Galebove naslovnice sem objavil v peti številki na strani 121. Morda bi bilo primerno, da razpis natečaja še enkrat preberete, da si osvežite spomin.

UREDNIK

na in Milana. Tam sta se igrala, ker je bila Mlaka poledenela. Mama je rekla Deanu, naj gre domov, Milan pa se je nama pridružil. Z mamo sva se vračala domov in med potjo srečala velikega psa. Naš psiček se je kar ustrašil.

Zvečer sem šel kmalu v posteljo. Brat Erik se je vrnil pozno. Bil je na vajah pri godbi. Tedaj sem jaz že spal. Erik pa me je zbudil, ko je prišel v sobo.

Matej Cingerla
5. r. OŠ PROSEK

MOJ POPOLDAN

Kadar se vracam iz šole domov, stečem v sobo in se preoblečem. Z menoj pride tudi Dean. Ko se preoblečiva, tudi klepetava. Če še ni kosila na mizi, se malo poigrava. Kakšen krat se tudi skregava. Včasih, ko dolgo ni kosila, se hitro preoblečeva, greva v dnevno sobo in začneva pisati na

In sedaj sporočilo, ki ga vsi vneto pričakujete.

Določil sem, da bo letošnje Galebovo nagradno žrebanje v tednu od 14. do 19. aprila na osnovni šoli »Dragotin Kette« v ul. sv. Frančiška v Trstu. Prijazne učiteljice so pristale na predlog, da bi njihovi učenci in učenke sodelovali pri žrebanju.

To sporočilo je obenem zadnje opozorilo vsem tistim, ki doslej še niste poslali izpolnjene dopisnice. Ponavljam, da po žrebanju ne boste imeli več nobene priložnosti, da bi dobili katero od številnih bogatih nagrad. Pomislite samo na prvo nagrado, lepo kolo, s katerim se boste lahko zabavali v poletnih mesecih, zato naglo pobrsajte po predalih, med knjigami in zvezki, poiščite dopisnico in jo odpošljite na naslov uredništva.

Pohitite, čakajo vas lepe nagrade.

Bližajo se velikonočni prazniki. Uživali boste nekaj dni počitnic in želim vam, da bi jih prijetno preživeli v krogu svojih dragih in morda na prvih spomladanskih sprehodih in izletih. Vsem vam, vašim učiteljem in staršem voščim veselo Veliko noč in mnogo pisanih pihov.

loge ali brati. Kadar naju babica pokliče, si greva umiti roke in sedeva za mizo. Meni kosilo vedno tekne.

Po kosilu malo počakava, potem pa začneva pisati domače naloge. Tiste pol ure počitka izrabiva tako, da malo poklepetava in se igrava, ali pa peljeva psa Gekija nokolji ali pa neseva smeti v smetnjak.

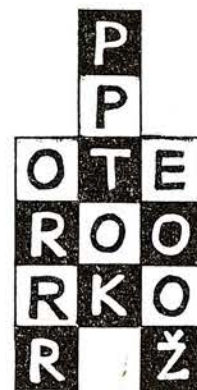
Okrog dveh začneva pisati naloge. Večkrat prej bereva. Zelo rada berem in to polglasno. Potem je na vrsti pisanje. Večkrat se z Deanom zmeniva, da mu narekujem in tako si tudi pomagava.

Galebov dnevnik pa piševa posebej. Skoraj vedno končam domači nalogo pred Deanom. Tedaj je ura okrog štirih. Kadar čakam na Deana, pletem. Potem se igrava, ali Dean prižge televizijo.

Tanja Černe
5. r. OŠ PROSEK

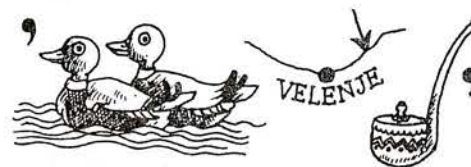

ŠAHOVSKI KONJICEK

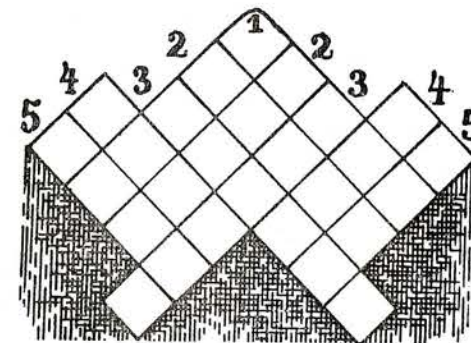
Začni s črko K in skači od črke do črke kot šahovski konjiček. Dobil boš imeni dveh večjih krajev na slovenski obali.

OBRTNI REBUS (J.P.)

Za rešitev tega rebusa morate najprej uganiti vse narisane pojme, potem prečrtajte prvo in zadnjo črko, kot kažeta vejici, ostale črke pa je treba prebrati od desne na levo. Rešitev vam da naslov zelo znane pravljice. Upoštevajte, da ima pipa v slovensščini še drugo ime.

KRIŽ - KRAŽ (J.P.)

Vsako besedo vpiši v lik dvakrat. Prvič z leve na desno in drugič obratno.

1. pastir, ki pase ovce; pasja pasma, najbolj znan je nemški, 2. francoski pisec znanstvenofantastičnih romanov, avtor knjig: »Potovanje na luno«, »Dvajset tisoč milj pod morjem« in »Otroka kapitana Granta« (Jules), 3. priprava za črpanje, na primer vode, 4. telesna poškodba, 5. gorska ptica ujeta, »kralj ptic«.

VSILJIVCI (J.P.)

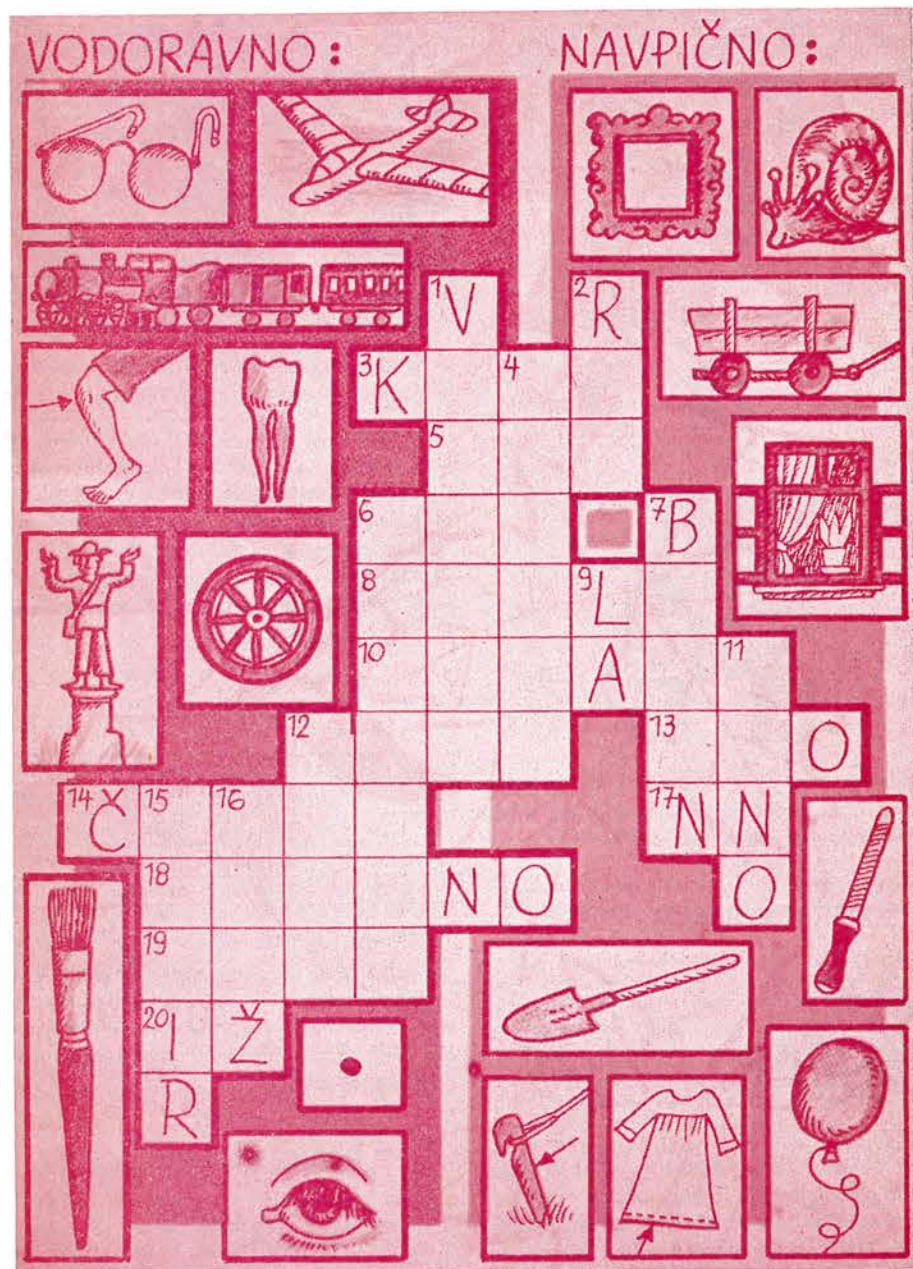
VINO	OBOA	SARDELA	GABER	TRAPEZ
PIVO	KLAVIR	POSTRV	MACESEN	KVADRAT
SAD. SOK	KLARINET	KLEN	LIPA	KROG
ŽGANJE	FLAVTA	KRAP	PLATANA	ROMB
VINJAK	PIKOLO	ŠČUKA	HRAST	VALJ

V petih stolpcih je pet besed, ki sodijo skupaj, vendar se je v vsako skupino vrnil vsiljivec, beseda, ki ne sodi k ostalim štirim. Poišči vseh pet vsiljivcev, njihove zadnje črke, brane po vrsti, dajo rešitev: ime mesta v Sloveniji.

Z DESNE NA LEVO (J.P.)

NA PRETEP...

...te vabi znani pravljичni junak. Besedi preberi narobe, to je z desne na levo in odkrilo se ti bo znano ime.

Poišči prave besede za vse, kar je narisano. Besede vnesi v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale.

Velikonočno darilo

TETA JE MOJCI PRINESLA VELIK ZAVOJ ZA PRAZNIKE.
VPIŠI POGOVOR V PRAZNE OBLAČKE.

Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram, Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst.

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

DVE POSETNICI - Tomo Rek ima najraje ROKOMET, šport, s katerim se ukvarja Bora Borko, pa je ROKOBORBA.

MAGIČNI LIK - Vodoravno in navpično: 1. kosa, 2. obrt, 3. srne, 4. atek.

SKRIT PESNIK - T(R)ON (R)EPA V(R)Č (P)EK - Tone Pavček.

PRESTAVLJANJE ČRK - A. noč, M. vaje, C. uk - En kovač konja kuje.

SLIKOVNA KRIŽANKA - Vodoravno: 1. KG, 4. lopar, 6. klobuk, 8. propeler, 10. rak, 11. otok, 12. pav, 13. kovač, 15. nogavice, 16. gol, 17. pero. **Navpično:** 1. klop, 2. gobe, 3. raketa, 5. pušover, 7. lok, 8. prag, 9. roč, 12. polž, 13. kip, 14. ocet, 15. nos.

REŠITVE SO POSLALI: Paolo Sabadin, Adriana Longo, Zaira Vidali, Viljam Ražem, Diego Kariš, 2., 3., 4. in 5. r. OŠ PESEK. Igor Božjeglav, Dimitrij Novak, Saša Zuppin, Claudio Stakul, Marco Cossi, Daminik Stacul, Katerina Spangaro, 5. r. COŠ MILJE. Tjaša Gruden, 2. r. OŠ »J. Ribičič« - SV. JAKOB. Andrej Močilnik, 3. r. OŠ »F. Milčinski« - KATINARA. Alenka Žnideršič, Saška Ažman, Marko Verri, Marjana Debeljuh, Katja Omari, Gerta Meucci, Deborah Prasel, Igor Gvardijančič, Paola Gregori, Mauro Nadlišek, Paolo Bemb, Martina Cesar, Poljanka Dolhar, Tatjana Dolhar, Federica Frassinelli, Tatjana Siviz, Dimitrij Pisani, 2., 3., 4. in 5. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN. Nikolaj Visentin, Mateja Fachin, Katja Zanella, Devan De Paolis, Maja Vecchiet, Dejan Rizzo, 5. r. OŠ »D. Kette« - SV. FRANČIŠEK. Marko Papucci, Irina Vitez, Katja Vodopivec, Alessandra Scheimer, Igor Veljak, Max Černigoj, Majda Breclj, 4. in 5. r. OŠ »F.S. Finžgar« - BARKOVLJE.

NAGRADE DOBIJO: Andrej Močilnik, 3. r. OŠ »F. Milčinski« - KATINARA. Viljam Ražem, 4. r. OŠ PESEK. Dejan Rizzo, 5. r. OŠ »D. Kette« - SV. FRANČIŠEK. Max Černigoj, 4. r. OŠ »F.S. Finžgar« - BARKOVLJE. Tjaša Gruden, 3. r. OŠ »J. Ribičič« - SV. JAKOB.

Mesečnik (10 števil) — Izdaja: Založništvo tržaškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik: Lojze Abram — Uredništvo: Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534 — Uprava in ekspedit: Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 764832, 723360 — Tiska: Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151 — Posamezna številka: 1.500 lir, dvojna: 2.000 lir, naročnina: 10.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod števil. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)